

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 2. Mithridate[m] cur Dionysum Tralliani honoris causa vocare[n]t.
Illustratus locus ex oratione pro Flacco. Eius qui Plutarchi συμποσιακα
interpretatus est, notatus error.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

qui in aureolo libello De Arte rhetorica, quendam ex ea citans locum, Isocratem ipsius auctorem, suum, & Echecratis, ad quem scribit, sodalem vocat. eius verba sunt: *Ἰσοκράτης μὲν ὁ σὸς ἐταῖρος ἢ ἐμὸς, ὃν Ἐχέκρατες, εἴπερ ἄλλο τι, φησὶ χεῖναι προσεῖναι τοῖς ἀπαδ' αἰοῖς ἀνθρώποις, ἐν τῇ περιειρήσει τῆς πρὸς τὸ Ἰππώνιμον, (ita enim legendum est, non, vt in vulgatis libris, πρὸς τὸ Ἰππώνιμον) ἢ φιλοσοφηρέϊαν, ὅπερ ὅτι τὸ προσφθερῆν τις ἀπαντῶντας, ὡς αὐτὸς φησι.* Locus autem, quem indicauit Dionysius, ita apud Isocratem legitur: *Τῷ μὲν σφόδρ' γίγναι φιλοσοφηρέϊον, τῷ δ' λόγῳ ἀποσοφιστέον. ἐστὶ δ' φιλοσοφηρέϊα μὲν τὸ προσφθερῆν τις ἀπαντῶντας, ἀποσοφηρέϊα δ' τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐπιγυγνῆν.* Harpocration tamen, qui sit ἐπικτὸς ὄρεον, exponens, Isocratem Apolloniaten eius, de quo agimus, libelli auctorem facit. at is veteris illius Isocratis auditor fuit: vt apud Suidam est. Hermogenes autem aperte eundem Isocratem huius Parænesicos, & ceterarum orationum, de quibus nulla dubitatio est, quin sint eius qui cum Socrate & Platone vixit. sed magis me ea, quæ supra recitauit, verba Dionysij mouent.

Mithridatem cum Dionysum Tralliani honoris causa vocarent. Illustratus locus ex oratione pro Flacco. Eius qui Plutarchi συμποσιακὰ interpretatus est, notatus error.

CAPVT II.

MTVLLIVS in oratione pro L. Flacco cum percenseret eas laudes quas Tralliani in Mithridatem, regem populo R. infestissimum, congesterant, ita scribit: *Mithridatem deum, illum patrem, illum conseruatorem Asiae, illum Dionysum, Bacchum, Liberum nominabant.* atque hoc Petrus Victorius admonuit dictum

dictum esse ad Demosthenis imitationem, cuius illa sunt ex oratione De Corona: Οἱ μὲν κατὰ πῦρος Θεπάλου, ἢ ἀναίδωτοι Θεβαῖοι φίλον, δευγέτω, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἦσαν. πάντ' ἐπειν ὡς αὐτοῖς. protulit etiam locum ex Athenæo, quo confirmatur, Mithridatem viuum ac videntem, diuinis affectum honoribus. sed cur Liberi patris potius, quàm cuiusquam alij dei nomine honestaretur ille rex, quando de eo sibi non liquere subobscurè indicauit Victorius, ego aperire constitui. Duæ autem eius appellationis causæ à Plutarcho libro primo συμποσιακῶν afferuntur. vna, quòd Mithridates præmium proposuerit, qui plurimum edisset, quique plurimum bibisset: ipseque in vtroque certamine palmam tulerit: vtpote qui omnes ætatis suæ homines bibendo superaret. ob id igitur Dionysum vocatum. sed eam causam Plutarchus ipse, vt inanem, commenticiamque, & minus idoneam reprobabat. ac planè, si hæc vera esset, videri poterant Traliani, cum Mithridate, & Dionysum salutarent, non tam ei honorem tribuere, quàm contumeliam facere: quasi ebriosum cum & helluonem ac gurgitem vocarent. quare hæc altera causa putanda est verior. bis eum fulmine appetitum fuisse: ita vt innocuus incolumisque remanserit. nam cum adhuc infantulus in cunis vagiret, collapsum fulmen, fascias, quibus inuolutus erat, exussit, neque tamen ipsum læsit. vestigium modò quoddam ignis in fronte relictum est: quod facillè occultaret coma. rursus cum iam vir esset, ita propinquum ei dormienti cecidit, vt tela in pharetram, quæ haud procul à lecto pendeat, condita conflagrauerint. ipse tum quoque intactus. his expositis, addit Plutarch. Οἱ μὲν ἐν μάντεϊ ἀπεφήναντο, πλείων αὐτὸν ἰχύσειν ἀπὸ τῆς τοξικῆς καὶ μέφης σφαπῶς. οἱ

Ant. Muret
Var. Lectio
LII
25

πᾶς. οἱ ἤ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν, ἀπὸ τῆς κερραυνοβολίων ὀμιλί-
την ἢ πάθους προσηγόρευσαν. id est. Igitur vates quidem
pronuntiarunt, plurimum ipsum sagittariis, & leui
armatura esse valiturum. vulgus autem ei Dionysio
nomen fecit, ab illis fulminum iactibus: quod ei simi-
le quiddam, atque Dionysio, contigisset. Hanc postre-
mam partem quidam, qui librum illum Plutarchi La-
tinum facere studuit, ita reddidit. Quam ob causam
vates plurimum sagittariorum manu, leuisque arma-
turae copiis praestitutum praedixerant. Quamquam
non desunt, qui Bacchi nomen a morbo sideratis ac
de caelo tactis familiare datum illi existiment. quae in-
terpretatio ita est absurda & aliena, ut valde miser,
quid tum illi homini in mentem venerit.

*Locus quidam Ciceronis in Verrem vindicatus a praua
aliorum correctione. Plinij aliter declaratus.*

CAPVT III.

VTVNTVR interdum Latini scriptores Graecis
quibusdam vocibus, easque Latinis tamen lit-
teris notant: quod qui non animaduertunt, facile in
errorem incidunt: praecipue cum eae voces eiusmodi
sunt, ut etiam Romanae videri queant. id quod acci-
dit homini in primis erudito explicanti orationes Ci-
ceronis in Verrem. Nam cum Cicero impurum il-
lum hominem a state summa, quo tempore ceteri pra-
tores obire prouinciam, & concurrere consueuerant,
totum se ad nequitiam & ad libidinem contulisse di-
ceret, & tabernacula carbais intenta velis in littore
collocari iussisse, vbi totos dies cum impudicis mulie-
ribus perpotaret: haud ita multis interiectis verbis, ita
postea locutus est: *Illo autem tempore iste, tametsi ea est
hominis*